

Eingin forðing fyri at vælsigna samkynd

– Tey, sum argumentera út frá Bíbliuni, gloyma eitt týdningarmikið poeng. Bíblían er greið á øllum økjum, so hví eru tað serstakliga skriftirnar um tey samkyndu, sum skulu takast bókstavliga, spyr Justinus Eidesgaard, viðmerkjari og fyrrverandi kirkjutænari

BARBARA HOLM

Hendingin í Vágum um vikuskiftið var serstøk innan kirkjugátt, og hon hevur vakt ans í hugaheiminum hjá Justinus Eidesgaard, viðmerkjara. Natúrligi spurningurin um, hvørt eitt vælsignils av einum pari uttan juridisk rættindi at giftast kann leiða til vælsignils av fleiri ymiskum pørum uttan juridisk rættindi – eitt nú samkyndum – er áhugaverdur og als ikki óhugsandi.

– Fyrst má eg siga, at eg dugi ikki at siggja, at nakar prestur kann hava nakra haldgóða grundgeving fyri, hví hann ikki skal vælsigna eitt samkynt par, sigur Justinus.

Í hansara hugaheimi er einki sum talar ímóti, at tvey av sama kyni kunnu fáa somu viðferð í fólkakirkjuni, sum umrødda parið í Vágum.

– Hendan hendingin flytur okkum inn á eitt heitt kjak, sum eg mangan havi luttið í. Og tað er spurningurin

– Í mínum hugaheimi er eingin haldgóð grundgeving fyri hví til dømis samkynd ikki skulu vælsignast í kirkjuni

um at argumentera út frá Bíbliuni, sigur Justinus.

Skriftin er krystalgreið innan øll lívsins viðurskifti. Hon er ikki óvanliga greið, tá ið umræður tey samkyndu.

– Spurningurin er hví vit skulu júst taka hasa skriftina í so stórum

álvara, tá ið vit ikki gera tað innan fleiri onnur øki, sigur Justinus Eidesgaard.

Hann vísir á, at í dag eru til dømis fólk í Føroyum, sum hava uppbyggt sær eina ogn á fleiri milliónir – enntá nærmast eina milliard.

– Tað er lítill ella ongin sann-sýni-

ligheit fyri, at alt er farið fullkomiliga fram eftir soleiðis sum skriftin fyriskrivur, tá ið talan er um so stórar upphæddir. Onkur er trýstur, onkur er pressaður, og okkurt hálið tolir ikki heilt dagsins ljós. Um tú skalt fáa so stórar upphæddir til vega, so eru øgiliga lítil sannlíkindi fyri, at tú hevur fingið fatur á pengunum þúra erliga og reiðiliga, sigur Justinus.

Tú ert ivaleyst ein harður forrætningspersónur, um tú megnar at tjena so nógv, og tú argumenterar harðliga ella stríðist hart fyri at koma hartil, sum tú ert.

– Og tað verður sjálvandi umgingist lógina so nógv sum gjørligt. Tað vita vit. Har mást tú »lúgva« og kanska tað, sum nærkast at »stjala«, fyri at koma hartil. Hví er tað so í lagi, spyr Justinus.

Á tí økinum er skriftin eisini þúra greið. Tú mást ikki stjala ella bera ringan vitnisburð.

Eitt annað dømi er, at tú mást ikki dríva hor. Og Jesus sigur, at um tú lítur við girndarhuga at konu næsta tíns, tá hevur tú longu drivið hor við

henni í hjarta tínum.

– Tað vil siga øll mannaættin drívur hor so at siga alla tíðina. Vit kunnu nevna fleiri onnur dømi. Hjúnaskilnað, ótrúskapur og so framvegis, sigur Justinus.

Prestar áttu at mist løn

Prinsipiella linjan hjá fólkakirkjuni haltar, tá ið umrødda parið í Vágum slapp at hátíðarhalda dagin í kirkjuni, meðan eitt nú samkynd ikki hava sama møguleika. Og vit siggja eisini onnur dømir um, at prestar ikki vilja uppfturgifta fráskild fólk.

– Tað haldi eg er ótrúligt. Har finst einki argument fyri tí annað enn, at so sleppa teir prestarnir undan eyka pappírarbeiði, sigur Justinus.

Hann sigur, at í dag er tað soleiðis, at umleið helmingurin av hjúnalögum fer í vaskið. Og tí fara vit ivaleyst at siggja enn fleiri dømi um fráskild fólk, sum venda sær aftur til kirkjuna við vón um giftu og vælsignils.

– Eg havi einki hoyrt um prestar, sum vera trektir í løn, tá teir nokta at gifta hesum borgarunum. Og skulu vit halda fram í somu argumentatiónslínu, so er spurningurin um teir prestarnir ikki bróta boðið um »ikki at stjala«, tí tilognar tú tær nakað, sum tú ikki eigur, so er tað stuldur, sigur Justinus.

Fyri hann er eingin ivi – skriftin er greið á øllum økjum, og skalt tú útihýsa eitt nú samkyndum frá at fáa eina líknandi løtu við sálarrøkt ella vælsignils í kirkjuni, so mást tú eisini seta eins stóran týdning á alla skriftina – eisini hana, sum vit føroyingar í dag ikki taka so háttarlígt.

– Í mínum hugaheimi er tað óhugsandi, at nokta at vælsigna tvey, sum elska hvørt annað. Tað var júst boðskapurin hjá Jesusi, at elska næsta tín, sigur Justinus.

BARBARA@SOSIALURIN.FO

